

A Fővárosi Törvényszék a **Pohárnok Barbara Ügyvédi Iroda** (1136 Budapest, Tátra utca 24. IV/1., ügyintéző: dr. Pohárnok Barbara ügyvéd) által képviselt [REDACTED] (Menekülteket Befogadó Állomáson, 4033 Debrecen, Sámsoni út 149. szám alatt tartózkodó) felperesnek a **dr. Ördög István igazgató** által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen menekültügyi határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított eljárásban meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság az alperes 2011. március 18-án kelt 106-2-19450/11/2010-M. számú határozatát megváltoztatva a felperest oltalmazottként elismeri.

A bíróság a keresetet egyebekben elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy fizessen meg külön felhívásra 10.000. (Tízezer) forint kereseti illetéket.

A peres felek költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

Az afgán állampolgárságú felperes Iránon, Törökországon, Görögországon és Szerbián keresztül illegálisan érkezett hazánkba, első ízben 2010. februárjában kért menedékjogot. A kérelmező 2010. március 12-én tartott előzetes, valamint 2010. március 26-án lezajlott érdemi meghallgatásán is azt adta elő, hogy fegyverboltot működtetett, az üzletből eladott egyik fegyverrel azonban gyilkossági kísérletet hajtottak végre, a bűncselekménnyel összefüggésbe hozták az ő nevét is, ezért úgy találta, hogy el kell menekülnie hazájából.

Az alperes 2010. június 11-én kelt 106-2-5437/20/2010-M. számú határozatával az elismerés iránti kérelmet mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében elutasította és megállapította, hogy a visszaküldés tilalma nem áll fenn.

A hatóság úgy vélte, hogy a felperes a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) 6. § (1) bekezdésében írt üldözéstől való megalapozott félelmét nem tudta valószínűsíteni, figyelemmel a nyilatkozataiban fellelhető nagyszámú ellentmondásra. A menekültügyi szerv a felperes lakóhelyét is megkérdőjelezte, így a visszaküldést illetően Afganisztán fővárosát, Kabult vizsgálta a hatóság, a rendelkezésére álló nemzetközi jelentések alapján úgy vélte, hogy ide súlyos sérelem veszélye nélkül visszaküldhető az ügyfél.

A felperes Ausztriába távozott, azonban úgynevezett dublini eljárás keretében 2010.

novemberében visszaadták a magyar hatóságoknak, ezt követően a külföldi ismételten elismerés iránti kérelmet terjesztett elő.

Az új eljárásban a kérelmező ismételten hivatkozott az általa szolgáltatott fegyverrel végrehajtott bűncselekményre és arra, hogy ezzel összefüggésbe hozták az ő személyét is, azonban korábbi nyilatkozataival ellentétben most azt jelentette ki, hogy fegyverboltja nem volt. Második eljárásában az ügyfél ugyanakkor arra is utalt, hogy Karzai hatalomra jutása előtt édesapja a tálibokkal harcolt, akik a közelmúltban ismét megkeresték és felszólították, hogy vegyen részt a „szent háborúban”. A kérelmezőnek Afganisztán elhagyása előtt mintegy tíz nappal egy levelet juttattak el, melyben feltüntették édesapja nevét is, ebben ismételten együttműködésre akarták rábírní. A felperes előadta, hogy nem akart fegyvert fogni, ezért édesanyja tanácsára elhagyta Afganisztánt, nagyapjához költözött Jalalabadba, majd embercsempész segítségével az országot elhagyta.

Az alperes 2011. március 18-án kelt 106-2-19450/11/2010-M. számú határozatával a második eljárásban is elutasította az elismerés iránti kérelmet mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tárgyában. Mindezek mellett a hatóság megállapította, hogy a visszaküldés tilalma nem áll fenn.

A közigazgatási szerv fenntartotta a korábbi, 106-2-5437/20/2010-M. számú döntésében foglaltakat, mindezeket túl úgy vélte, hogy a második eljárásban is gyengítették a felperes szavahihetőségét az eljárás különböző fázisaiban tett kérelmezői nyilatkozatok. Az alperes kiemelte, hogy a menedékjogi kérelem komolyságtartalma dőlt meg akkor, amikor az első határozat kihirdetését követően saját elhatározásából az ügyfél Ausztriába utazott. Mindezeket túl a második eljárásban a külföldi maga jelentette ki, hogy valótlán történetet adott elő az első menedékjogi eljárásban, félre kívánta vezetni a menekültügyi hatóságot. A tálibokhoz való csatlakozásra a korábbi közigazgatási eljárásban még csak nem is utalt a felperes, de életszerűtlen lenne, hogy édesapjának 15 évvel ezelőtt bekövetkezett halálát követően 8-10 évvel később bírják rá a tálibok a csatlakozásra, édesapjára hivatkozással.

Az új eljárásban a menekültügyi szerv elfogadta a kérelmező nangarhari származását, erre nézve vizsgálta az országinformációkat az oltalmazottkénti elismerés és a visszaküldési tilalom tárgyában. A nemzetközi jelentések alapján azonban a hatóság úgy vélte, hogy a tartomány népességi adatait, földrajzi méreteit és a civil áldozatok számát figyelembe véve megállapítható, hogy súlyos sérelem nem érné a felperest hazatérése esetén, oltalmazottkénti elismerésére a Met. 61. § c) pontja alapján nincs lehetőség. A Met. 61. § a) és b) pontjában foglaltak szerint azért nem kaphat kiegészítő védelmet a felperes, mert nyilatkozatai nem voltak aggálymentesek, a Met. 59. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak szerint ez az oltalmazottkénti elismerést is kizárja.

A felperes keresetében elsődlegesen a határozat megváltoztatásával menekültkénti, másodlagosan oltalmazottkénti elismerését indítványozta. A harmadlagos kereseti kérelem a közigazgatási döntés hatályon kívül helyezésére és az alperes új eljárásra kötelezésére irányult, végül a felperes kérte a Met. 45. §-a szerinti visszaküldési tilalom fennállásának megállapítását, perköltség megítélése mellett.

A jogi képviselő álláspontja szerint már az is aggályos, hogy a hatóság visszautalt a korábbi döntésének indokolására, ugyanakkor az ott feltárt tényállás hiányos és a jelen eljárásban megállapítottakkal nem teljesen egyező. A felperes esetében menekültkénti elismerést megalapozó okként felmerül a politikai vélemény, illetve a meghatározott társadalmi

csoporthoz tartozás miatti üldözés veszélye. Ez utóbbi körben kiemelt figyelmet érdemel a tálibokkal szemben az afgán kormány és a nemzetközi erők aktív, passzív, vagy vélt támogatása.

A határozatban foglalt megállapításokra nézve a jogi képviselő előadta, hogy semmilyen értelemben nem releváns, hogy a felperes az első eljárásban hozott elutasító határozat kihirdetése után Ausztriába távozott.

Az oltalmazottkénti elismerés elutasítása súlyosan jogszabálysértő volt, hiszen már a határozathozatalakor is rendelkezésre álló objektív országinformációk egyértelműen az alperes megítélésével ellentétes tényeket tartalmaznak, a hatóság Dokumentációs Központja által készített országinformációs válasz Nangarhar tartományra vonatkozólag tartalmazza azokat az adatokat, amelyek az oltalmazottkénti elismerést megalapozták. Irrelevánsak a határozat 6. oldalán megjelenő, Kabulra vonatkozó megállapítások, hiszen a közigazgatási szerv döntésében Kabult a belső védelmi alternatíva szempontjából nem tette vizsgálat tárgyává. A jogi képviselő a határozathozataltól a bírósági tárgyalásig eltelt időszakra nézve frissebb országinformációt csatolt, amely alapján megítélése szerint romlott a felperes származási helyére nézve az általános biztonsági helyzet. A jogi képviselő kiemelte, hogy egyező tartalmú nemzetközi jelentésekre, mint bizonyítékokra alapozva a Fővárosi Bíróság különböző tanácsai szintén az oltalmazottkénti elismerés megalapozottságát látták indokoltnak (15.K.31.670/2010., 6.K.31.709/2010., 6.K.34.219/2010., 3.K.30.184/2011., 3.K.30.983/2010.).

A felperes álláspontja szerint az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: **EJEB**) Husseini kontra Svédország ügyben hozott ítélete egyrészt azért nem releváns, mert a felperes esetében nem Kabul, mint belső védelmi alternatívát vizsgálta a hatóság, másrészt azért sem vehető figyelembe, mert az EJEB nem a legfrissebb országinformációkkal dolgozott, mindezeket túl a Met. 61. § c) pontjában szereplő súlyos sérelem fogalma tágabb, mint az EJEB által vizsgált Európai Emberi Jogi Egyezmény 3. cikkelyében foglalt tilalom.

Az alperes érdemi nyilatkozatában a kereset elutasítását indítványozta.

A hatóság álláspontja szerint a felperes nyilatkozatai elérték a Met. 59. § (1) bekezdés c) pontjában írt azon törvényi feltételt, amely a menekültkénti elismerés hiányára utalt. A kérelmező menekülésének indokául a különböző meghallgatásokon eltérő érveket hozott fel, a tálib fenyegetésre pedig csak a második eljárásban hivatkozott. A hatóság hangsúlyozta, hogy Nangarhar tartományban jelenleg a biztonsági helyzet nem olyan, amelyben a polgári lakosság megkülönböztetés nélküli erőszaknak lenne kitéve. Amennyiben a bíróság nem osztaná ezt az álláspontot, kérte, hogy vegye figyelembe azt, hogy Kabulban a belső védelmi alternatíva fennáll a felpereséhez hasonló helyzetű férfiak számára, különös figyelemmel az időközben jogerőre emelkedett Husseini kontra Svédország ügyre.

A kereset részben megalapozott.

A bíróság az alperesi határozatot a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. (a továbbiakban: Ket.) 109. §-a, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja és a 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, az általuk csatolt okirati bizonyítékok, továbbá a

közigazgatási iratok tartalma alapján állapította meg.

A bíróság a védelmi kategóriák sorrendjében haladva megvizsgálta, hogy a felperes megfelel-e vagy sem a menekültkénti, illetve az oltalmazottkénti elismerés feltételeinek.

A Met. 7. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - **menekültként** ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 6. § (1) bekezdése alapján a Magyar Köztársaság menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 12. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaság **oltalmazottként** kiegészítő védelemben részesíti azt a külföldit, aki nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem tudja, vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met 61. §-a szerint az elismerés feltételeinek vizsgálata során súlyos sérelemnek tekintendő

- a) a halálbüntetéssel fenyegetés;
- b) a kínzás, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés alkalmazása;
- c) a polgári személy életének vagy testi épségének súlyos fenyegetettsége, amely nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktus során alkalmazott megkülönböztetés nélküli erőszak következménye.

A Met 45. § (3) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság az elismerés iránti kérelem elutasítására, valamint az elismerés visszavonására vonatkozó döntésében megállapítja a **visszaküldés tilalmának** fennállását vagy fenn nem állását.

A Met. 45. § (1) bekezdése szerint a visszaküldés tilalma fennáll, ha az elismerését kérő származási országában faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, avagy politikai meggyőződése miatt üldöztetés veszélyének vagy halálbüntetésnek, kínzásnak, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek lenne kitéve, és nincs olyan biztonságos harmadik ország, amely befogadja.

A menekültkénti elismerésre irányuló kereseti kérelem nem megalapozott.

A Genfi Egyezményben rögzített öt okon alapuló üldözéstől való megalapozott félelmet a következetes bírói gyakorlat csak abban az esetben tudja érdemben vizsgálni, ha - írásbeli bizonyítékok hiányában - a kérelmező nyilatkozatai a menekülés lényegi elemeit illetően aggálytalanok, ellentmondásoktól mentesek és meggyőzőek.

A bíróság osztotta az alperes álláspontját abban, hogy a kérelmező előadása e követelményeknek nem felelt meg, így a felperes nem tudta valószínűsíteni, hogy menekültkénti elismerése a Met. - fentebb idézett - 6. § (1) bekezdése alapján indokolt lenne.

A bíróság egyetértett a felperes jogi képviselőjével abban, hogy a közigazgatási döntés 4. oldalán írt körülmény, mely szerint az első eljárást követően *Ausztriába távozott az ügyfél, nem lehet a szavahihetőségük körében értékelni* és a kérelmező terhére róni.

Az ismeretlen helyre távozásnak eljárásjogi következményei vannak (nem költségmentes a második eljárás, részletes vizsgálat nélküli elutasításnak teheti ki magát a külföldi), ezek a körülmények önmagukban pusztán egy esetlegesen hatósággal együtt nem működő külföldi személyét rajzolhatják meg, ugyanakkor a szavahihetőség tekintetében nem nyújtanak eligazítást. A bíróság megítélése szerint az üldözés valós veszélyét alátámasztani képes, hihető kérelmezői nyilatkozatokat a meghallgatási jegyzőkönyvben rögzítettek alapján kell értékelni és a hatóságnak ez alapján, valamint az esetlegesen becsatolt írásbeli dokumentumok alapján kell következtetéseit levonni.

Ugyanakkor a bíróság nem osztotta a kérelmező jogi képviselőjének álláspontját abban, hogy az indokolási kötelezettséget sértette a határozat 4. oldalon található, korábbi elutasító döntésre vonatkozó hivatkozás. A bíróság megítélése szerint a közigazgatási szerv abban az esetben sértette volna meg a Ket. 72. § (1) bekezdésében rögzített indokolási kötelezettségét, hogy ha a második eljárásban született döntésében kizárólag a korábbi határozatában foglaltakra utalt volna vissza, érdemi indokolást nem nyújtva a későbbi eljárásban begyűjtött adatokra és felperesi nyilatkozatokra nézve. Az alperes ugyanakkor határozata 5. oldalán elvégezte a második eljárásban begyűjtött bizonyítékok értékelését, döntésében kimutatta azokat az ellentmondásokat, amelyeket a jelen per alapjául szolgáló hatósági eljárásban vélt felfedezni és amelyekre tekintettel a kérelmező szavahihetőségét megkérdőjelezte.

A bíróság nem kívánja megismételni a sérelmezett közigazgatási döntésben idézett ellentmondásokat, ezekkel egyetértve rámutat arra, hogy menekültügyekben a tényállás tisztázása a konkrét egyedi ügy jogilag releváns tényeinek pontos megállapítását jelenti, amely a menekültügyi eljárás sajátos - humanitárius - jellegének figyelembe vételével, szakszerű interjú-technikával, érdemi meghallgatással folytatható le jogszerűen. Mindezek miatt a bíróság a törvényességi felülvizsgálat során - az eljárási szabályok betartásán túl - azt is ellenőrzi, hogy az interjú a kérelmező megfelelő fizikai-pszichikai állapotában zajlott-e, az ügyintéző egyszerű (nem a kérelmező számonkérését avagy összezavarását célzó) és a menekülés lényegét érintő kérdéseit a szakmai szabályoknak megfelelően tette-e fel, a külföldi lehetőséget kapott-e története teljes előadására, nyilatkozatai esetleges kiegészítésére, pontosítására. A bíróság e kérdések törvényességi felülvizsgálatát mindig az egyedi ügy sajátosságait figyelembe véve végzi el, a felperes esetében úgy vélte, hogy a hatóság tényállás-felderítési kötelezettségének a fenti szabályok betartásával eleget tett, azaz nem a tényállás feltárásának hiányosságaiból következnek a felperesi nyilatkozatok ellentmondásosságai.

A fentiek alapján a bíróság úgy vélte, hogy a menekültkénti elismerés vonatkozásában a határozat jogszerű és helytálló indokolást tartalmaz.

Az oltalmazottkénti elismerés és a visszaküldési tilalom tárgyában a bíróság álláspontja a következő.

A **Met.** - fentebb idézett - **61. § a) pontjában** szereplő halálbüntetéssel fenyegetés a kérelmező tekintetében fel sem merült, ezért a közigazgatási szervnek az oltalmazottkénti elismerésről szóló döntés kapcsán a **Met. 61. § - fentebb idézett - b) és c) pontjában** foglaltak esetleges fennállását kellett megvizsgálni.

A bíróság a felperes képviselőjével egyetértésben azt állapította meg, hogy a közigazgatási döntés a **Met. 61. § c) pontjára** vonatkozó indokolás tekintetében súlyosan jogszabályellenesen *hiányos* és a döntéshozatalkor is már rendelkezésre álló információkkal *ellentétes* következtetéseket tartalmaz. A hatóság határozata 6. oldalán utal az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának 2010. december 17-én kiadott, afganisztáni menedékkérőkre vonatkozó védelmi iránymutatására, annak általános megállapításaira, de Nangarhar tartományra, a felperes szűkebb környezetére nézve a döntés mindössze egyetlen bekezdést tartalmaz a 7. oldalon. E körben a közigazgatási döntés a forrásra vonatkozó hivatkozást sem tartalmaz. Ehhez képest az alperes Dokumentációs Központja által rendelkezésre bocsátott jelentésben is szerepel az AKE (Andrew Kain Enterprise Ltd.) 2011. március 14-i kimutatása, mely jelzi, hogy Nangarhar továbbra is egy erőszakos 2010-es évet élt meg, egyetlen hét alatt **kilenc rögtönzött robbanószerkezettel elkövetett támadás**, valamint a számtalan fenyegetés miatt. **Jalalabad jelentős célpont** a kormánypárti biztonsági erők és a kormánypárti milíciák jelenléte miatt. Az AKE 2011. februári helyzet elemző térképe **piros színnel jelöli** Nangarhar tartományt, azaz a **legveszélyesebb** területek között tartja számon. Az ANSO jelentésében Nangarhar szintén nagyon bizonytalan minősítést kapott.

A közigazgatási döntés meghozatalakor már rendelkezésre álló, valamint a felperesi képviselő által a tárgyaláson becsatolt, legfrissebb országinformációra tekintettel a bíróság - az alperessel szemben - arra a következtetésre jutott, hogy a felperes esetében Nangarhar tartományra nézve fennállna annak a veszélye, hogy megkülönböztetés nélküli erőszaknak, ezáltal súlyos sérelemnek lenne kitéve, így a **Met. 61. § c) pontja** alapján oltalmazottkénti elismerést kell nyernie a felperesnek.

A bíróság álláspontja szerint a felperes jogi képviselője helytállóan utalt arra a tárgyaláson, hogy amennyiben a hatóság a **belső védelmi alternatívára** nézve a **Met. 63. §-ában**, illetve a **Met. végrehajtásáról** szóló 301/2007. (XI. 9.) Korm. rendelet (a továbbiakban: **Vhr.**) 92. §-ában kötelező jelleggel előírt **vizsgálatot nem folytatja le**, abban az esetben a bíróság **erre nézve a határozat indokolását megváltoztatni nem jogosult**.

Amennyiben a bíróság úgy találja, hogy *a belső védelmi alternatíva vonatkozásában feltárt hiányosság olyan mértékben súlyos, hogy a bírósági eljárásban nem orvosolható*, akkor a **Pp. 339. § (1) bekezdésében biztosított lehetőséggel élve akár egészben, akár e részben hatályon kívül helyezi a közigazgatási döntést**.

Ha az eljárás során begyűjtött adatok alapján a bíróság úgy véli, hogy *más jogalapon álló határozat meghozatala indokolt*, abban az esetben a **Pp. 339. § (3) bekezdésében biztosított lehetőséggel élve a közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi és az eljárt szervet új**

eljárásra kötelezi.

Amennyiben azonban a rendelkezésre álló adatok alapján *nem szükséges a hatósági eljárás nagyobb terjedelmű kiegészítése vagy pontosítása, a bíróság élhet menekültügyben reformatórius jogkörével is, melyet a Pp. 339. § (2) bekezdés j) pontja biztosít számára.*

A menekültügyi hatóság a bírósági perben előterjesztett ellenkérelmében úgy vélte, hogy a **Met. 63. § (2) bekezdése** szerinti védelem Kabulban biztosítottnak tekinthető, ugyanis a jogszabályhely szerint a védelem akkor is fennáll, ha abban az államban, ahonnan a kérelmező menekülni kényszerül, az ország egy részében nem áll fenn az üldözéstől való megalapozott félelem követelménye, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye, és a kérelmezőtől ésszerűen elvárható, hogy az érintett ország részben maradjon.

A bíróság a rendelkezésre álló, valamint a bírósági per idején ismételt frissített országinformációk tükrében úgy vélte, hogy a fővárosba sem küldhető vissza a felperes a következőkre tekintettel.

Az ANSO 2011. júniusra vonatkozó jelentése kiemeli, hogy a konfliktusból fakadó incidensek, valamint a nem-kormányzati szervek sérelmére elkövetett támadások száma is nőtt. A középső országrészekben az időszakot súlyos öngyilkos merényletek és komplex támadások jellemezték, amelyek nagyszámú áldozattal jártak. Az Intercontinental Hotel elleni támadás volt a legszembetűnőbb, de a kabuli piacnál és a logari körzeti kórházban történt robbantások jártak a legtöbb áldozattal.

Három súlyos incidensről tudósított a média (www.reuters.com): az egyik a British Cultural Relations Agency ellen elkövetett robbantásos merénylet 2011. augusztus 19-én, a második a volt afgán elnök elleni sikeres bombatámadás 2011. szeptember 20-án, a harmadik a kabuli amerikai nagykövetség és a NATO főhadiszállása elleni tálib támadás 2011. szeptember 13-án.

2012. április 15-én a tálibok összehangolt merényletsorozatot indítottak Kabul ellen, a nagykövetségekkel teli központban több robbanást lehetett hallani, megtámadták a parlamentet is.

A bíróság az alperes által idézett két EJEB-ítéletben foglaltakat azért nem értékelhette, mert ezen döntések legfrissebb információja az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságnak **2010. decemberében** kelt eljárási útmutatója, tehát az EJEB a legfrissebb, 2011. júniusától súlyosbodó helyzetet nem vette figyelembe.

Ugyanakkor az EJEB következetes gyakorlata, hogy a felderítés a 3. cikk vizsgálatakor mindig a bíróság döntésének pillanatára vonatkozik (*Chahal kontra Egyesült Királyság* 70/1995/576/662 sz. kérelem, 1996. november 11.; továbbá *Salah Sheekh kontra Hollandia* ügy 1948/04 sz. kérelem, 2007. január 11.).

Jelen per bírósága tehát figyelemmel volt a fentebb idézett *legfrissebb* országinformációkra, a híradások szerint az ítélet meghozatalát megelőző pár hónapban Kabulban több öngyilkos merénylet szedett civil áldozatokat, rendkívül bizonytalan a biztonsági helyzet. Mindezekre tekintettel a bíróság álláspontja szerint a felperestől nem lehet elvárni, hogy a fővárosban

keressen menedéket a származási helyén uralkodó fegyveres konfliktus okozta fenyegettség elől.

A bíróság e körben felhívja az alperes figyelmét arra, hogy a **Met. törvényi indokolása** a belső menekülés kapcsán azt is tartalmazza, hogy „*a hatóságnak meg kell győződnie arról, hogy a kérelmezőt fenyegető üldözés vagy súlyos sérelem nem csak a kérelem elbírálásának pillanatában nem áll fenn az adott országrészben, hanem várhatóan a jövőben sem áll majd fenn. A fegyveres konfliktussal küzdő országok éppen ezért általában nem nyújtanak biztonságos belső menekülési lehetőséget, mivel a frontvonalak mozgása korábban biztonságosnak látszó területeket is veszélyessé teheti*”.

Mindezek alapján a bíróság a Met. 68. § (6) bekezdésére figyelemmel a sérelmezett határozatot a kiegészítő védelem biztosításával részben megváltoztatta.

A bíróság megállapította, hogy a pernyertesség és pervesztesség aránya között nincs számottevő különbség, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy mindegyik fél viseli a saját költségét.

A menekültügyi bírósági eljárás a Met. 34. §-a értelmében a kérelem első alkalommal történő benyújtása esetén tárgyi költségmentes, így a kérelmező a Pp. 78. § (1) bekezdése, illetve a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43. § (3) bekezdése szerint meghatározott mértékű, az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett eljárási illeték fele részét.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2012. április 26.

A kiadmány hitelül:

Dr. Nagy Anita s.k.
bíró